

Volíem passar pel portal del jardí del monestir un vidre quadrat de grandor extrema. Ningú, ni nosaltres mateixos, no en sabia la destinació; i si aquell deia si havia de servir per simular un llac eritreu, l'altre creia que era per protegir, amb tota la seva magnitud, l'altar major. El vidre era del perímetre del claustre i no hauria cabut a la plaça gran. Les monges, sangglaçades, han penjat per les parets del convent, al llarg de la tàpia de l'hort i de dalt a baix del campanar, draps de tafetà negres amb flors d'or. S'ha fet nit a ple dia, i per les rieres i els barrancs s'escometien, adverses, les boires. Hem plantat tres creus de tronc d'olivera al cim del serrat de la pedrera i, gorra treta, hem romput amb masses beneïdes el vidre, i n'hem escampat els trossos pel vinyar. Hem aclarit, amb sang fresca de xai, els arbres, les pedres i els brins. Darrere el pujol, asseguts en cadires de vori cobertes de roba de burell fosca, els saurins i els profetes tenien llur aplec.

J. V. Foix
Del «Diari 1918»